

Мирослав Тодоровић

НЕ ЗНАЈУЋИ ЗА ОВА ЧУДЕСА

РУКОПИС МАЛИЊАКА

Ваља подићи сваку младицу малине
Сагнути се поклонити мајчици земљи
Усправити уз жицу повезати орезати да засја
У шпалиру уметност пролећне лирике
Док визија поезије
Горе у висинама вија облаке

Идуће зиме имаћу шездесет љета
Сетих се очевих речи *По века ми је Мирославе*
У трену затреперише десетлећа
Ево ме стојим на месту истом камен самац
А на Свеловини гробље зелена тишина траве
Света овог о нама стварна истина

Уређујем невешто по три реда стабљика
Повезујем проређујем окопавам – лекторишем
Рукопис малињака његову пролећну верзију
Коју ће склопити јулска берба и врева

Отворити ОСВИЋЕМ у малињаку
Тему наслеђа са метафором земље
У свему што јошт дише што биће нам дом

(Трешњевица, 17. 04. 2005.)

ДАН СТВОРЕН ЗА СТИХОВЕ

*Срећа је њисајџи сџихове
а њријџом не схвајџијџи да си сџварала*
В. Бурич

Дан се претакао у стихове
Свечери *сџрам расујџих звезда*
Слушао сам одјеке минулог дана
Фијук косе опојни мирис трава
Крилио се у ваздуху за душу песме о томе

Поезија живота је светлוצала
Универзално у капљицама росе
Као шум ветра у крошњама
Хујали преко свега миленијуми
Исписивали у плаветној измаглици брда
Постојанијој од мермерних статуа
Видим их и ове вечери на старим новинама
Припремљеним за ложење ватре

Невешто сам и данас косио траву
Позно учио вештине рада на земљи
Уморан седео у хладу смреке
Отуд мотрио древну књигу пејзажа
Тумачио облаке бродио с њима небом
Из свега причуо далеки дашак песме

Оштар фијук косе плашио је косове
Престајали би да звиждућу оде животу
Из крошњи околног воћа пратили су чудног косача
Зашто ремети њихов спокој незвани гост

Чуо сам из сећања како Отац звонко оштри косу
Знао је тајни савез бруса и сечива
Познавао алат у душу немушти говор трава знао
Живели узајамно испуњавали судбину

(Стих антологија је гнездо
Са тек излеглим тичићима у трећем реду малињака)

Трепери лисје у ваздуху чује крило
Видљива лирика лета са музиком предела
Чујем је из свега
С вечери *сїрам расуїїих звезда* стихови

(Трешњевица, 2005-2007.)

СЛУШАМ ЈЕСЕН У ЗАВИЧАЈНОМ ПЕЈЗАЖУ

Тишино *їїи си боља од свега*
їїїо сам слушао.
Пастернак

Јесен у завичајном пејзажу слуша
Како се по околним брдима оглашава лириком боја
Видим гаврана у плаветнилу зрелог ваздуха
Гракће заветне речи својих предака
Сада су то вране преображене у слова ових речи
Из којих слуша Јесен у завичајном пејзажу

Веје лишће на свој древни начин
Док у светлуцавом раму екрана негде иза седам гора
Не знајући за ова чудеса која самотан мотрим
Веју безглаве речи потоњих вести
Државни удари убиства ратови
Овоземаљске како пламте цивилизацијске пошасте

Сечем дрва исконски ритуално
Заложити ватру
Слушати јесење вече потом
Моја поезија ће све у/памтити
Сачувати душу бити бисер
У шкољци свемира
Коју и ове вечери стављам уз ухо
И слуша хуј миленијума понад родних гора
Стихом који ће потомству свитати

(Трешњевица, 20. 09. 2006.)